

De Kloostertuin
Gerardusklok - juli/augustus 2001
door broeder Bonaventura Broeren
C.Ss.R.

NIEUWS

Kloostertuin met spannende paadjes

Enkele zondagen per jaar kunnen mensen ervan genieten: van onze mooie kloostertuin. Dat is wanneer zij als pelgrims zingend en biddend erdoorheen trekken. Jammer, dat zo weinig mensen op zo weinig momenten genieten kunnen van dit mooie stukje natuur achter het klooster. Binnenkort is de tuin het decor voor een grote fuchsia-tentoonstelling. Dan zullen enkele duizenden mensen door onze tuin trekken. Een goede reden om binnen deze rubriek ook eens in deze kloostertuin rond te kijken! Wie daar het beste over kan vertellen is broeder Bonaventura, onze tuinman. Hij heeft dat een paar maanden geleden al eens gedaan in een interview met het Limburgs Dagblad. Hij vertelde toen ongeveer het volgende:

Sinds 1953 heb ik op de boerderij van het klooster gewerkt. In die tijd

onderhielden steeds verschillende mensen de tuin, maar in 1979 ben ik de vaste tuinman geworden. Ik ben ook manusje-van-alles, dus ik kan er niet altijd mee bezig zijn. Gelukkig heb ik twee keer per week hulp, en broeder

Willibrord, onze kok, helpt ook vaak mee. Want een tuin van honderd bij honderd meter is best veel werk! Het tuinontwerp heb ik gedeeltelijk zelf gemaakt. De paden waren er al, en ook de vijver; daar heb ik niet veel aan veranderd. Wat ik wel heb bedacht zijn de brede trappen met planten, die je ziet als je vanaf de achterkant van het klooster omhoog kijkt. Dat waren vroeger allemaal perkjes; wat pietluttig, vond ik. Zo, met die brede opmaak, met stenen ertussen die de trappen vormen, komt het veel beter uit. Bij de vijver staat een prachtig kruisbeeld met een schitterend corpus. Het verbaasde me, dat het nooit groen uitsloeg. Maar later zijn we erachter gekomen dat het helemaal van lood is; het weegt maar liefst tachtig kilo! Het schijnt al zo'n tweehonderd jaar oud te zijn. In de hoek is nog de tuinkapel te zien. De stenen paaltjes ervóór zijn de poten van de banken die er op lagen. Op bedevaart-zondagen en op het feest van Sint Gerardus (16 oktober) werden vroeger hier vieringen gehouden, maar voor de vooral ouderen die momenteel komen, is het meestal toch te koud. Daarom is deze openluchtkapel niet meer in gebruik. Wel wordt op bedevaartdagen door de tuin een bidtocht gehouden. Daar doen we de mensen een groot plezier mee, want onze tuin is daarvoor een prachtig decor. Je hebt ook nog van die spannende paadjes, zoals die naast de zijvleugel van het klooster, tussen de dennen. Dan kom je bij een waterrad in een aftakking van de Sinselbeek; die loopt hier zo'n driehonderd meter onder de grond door! Daar was vroeger onze eigen watervoorziening: de molen maalde water op uit een dieper gelegen bron. Maar de molen is niet meer in gebruik en deze aftakking van de beek staat bijna altijd droog. Dat hoge bomen veel wind vangen hebben we in de afgelopen winter gemerkt. Toen heeft een kanjer van een beukenboom een storm niet overleefd. In de val sloeg hij een grote bres in onze kloostermuur, maar gelukkig zijn er geen persoonlijke ongelukken gebeurd. Het opruimen van zo'n boom kost nog heel wat moeite. Ongetwijfeld hebben de mensen tijdens de processies de dikke stam zien liggen. Een leukerd had er een smeekbriefje bij gelegd: 'wie neemt mij mee?' Maar niemand van de pelgrims heeft dat toch aangedurfd! Broeder Bonaventura Broeren C.Ss.R.